

ARIEL SANTAMARIA

BIOGRAFIA GENERAL I MUSICAL D'ARIEL SANTAMARIA (2018)

El nostre Messies juantxi per excel·lència, va néixer a la clínica Savé de Reus durant un 10 de gener de 1967, fill d'en Daniel (funcionari de Correus) i Aurora (mestra d'escola). Te un germà menor que es diu Joel i es professor d'institut.

L'Ariel va cursar pàrvuls i fins a tercer de primària a l'escola Montsant de Reus (curs 1968-76) i al Col·legi Nacional Prim, des de quart a vuitè de bàsica (1976-1981).

Durant la seva infantesa l'Ariel va viure en diversos punts de Reus, com l'Avinguda Alfonso Navarro (actual president Companys), la urbanització Mas Carpa i el carrer Llovera. I des de la seva tendra etapa escolar, es va fer molt addicte a la lectura compulsiva de còmics o tebeos que deien llavors. Per això, entre els deu i vint anys, el seu hobby principal era dibuixar còmics, creant històries i personatges basats en el que llegia o inventats per ell mateix.

Un gran fet que el va marcar de ben jove, va ser durant l'estiu del 1981 (a l'edat dels 14 anys), on va dur a terme un viatge fins a Noruega amb tota la seva família al complet (pare, mare i germà) a través de un 127 de llavors. El periple el va portar a conèixer diverses nacions europees com França, Suïssa, Alemanya, Dinamarca, Noruega i Suècia, tan diferents a la Catalunya i resta de l'Estat Espanyol de principis dels anys 80.

Durant la seva tendra adolescència, el nostre futur messies juantxi va estudiar secundària al Institut Gaudí de Reus (1981-1985), des de BUP fins a COU. Va ser llavors quan també va començar a sentir inquietuds musicals al descobrir el Rock and Roll i el Heavy Metal tan de moda llavors (a través de discs i concerts diversos). Així doncs, durant els seus anys de secundària va tenir molt clar que tard o d'hora acabarà essent músic o cantant de Rock. En la seva adolescència, l'Ariel Santamaria també va començar a escriure relats de fantasia heroica inacabats o poesia romàntica que van guanyar algun concurs literari a nivell d'institut.

Al acabar la secundària, l'Ariel estudia la carrera de història a la facultat Rovira Virgili (1985-1990) i acabarà publicant un treball d'investigació històrica sobre la pintura del retaule de la Prioral de Sant Pere a través del butlletí de museus de tota Espanya, instituto Camón Aznar.

Durant l'estiu del 1986, com que s'ha lliurat de fer el servei militar per sorteig, comença a treballar de carter eventual pel centre de Reus i es treu el carnet de conduir durant aquell mateix any.

Al acabar la seva carrera de història, l'Ariel s'apuntarà a un curs de l'Inem per a ser especialista en restauració de talla de pedra al Mas Carandell de Reus, i durant les seves hores lliures participarà en la creació i desenvolupament de la Marenostrom televisió de Reus, una emissora de televisió local (llavors ubicada en plena plaça del Prim), on hi col·laborarà fent de càmera, entrevistador, redactor i presentador de notícies, realització de programes, veu en off i fins i tot, provarà sort en el mon del curtmetratge realitzant el mític "La pell d'Uldrà" inspirat en una novel·la seva que havia escrit durant la seva adolescència.

A partir del 1992, l'Ariel deixa la televisió Mare Nostrum, per fer-se restaurador autònom de

ARIEL SANTAMARIA

façanes monumentals, que el portarà a treballar en la rehabilitació de diversos monuments de Reus: com el Campanar de Sant Pere, la Casa Navàs, la façana del Palau Prim Rull, la Font de la Sang i diversos comerços del centre de la ciutat que tenen les seves façanes monumentals. Fins i tot arribarà a restaurar algunes làpides del cementiri de Reus.

Durant aquell temps, l'Ariel també comença a tocar la guitarra de manera autodidàctica (tret d'algunes classes particulars que va rebre per un professor de música) i a compondre temes propis, però no es veu en cor d'actuar en públic perquè es molt tímid i pensa que amb 24 anys que te llavors, ja es massa gran per a debutar com artista musical. De totes maneres pel 1992 ja intentarà muntar una formació musical estable que es dirà Carpe-diem, amb col·legues que tenen inquietuds musicals com ell i per l'estiu d'aquell any dels Jocs Olímpics, arribarà a gravar una maqueta casolana i a dur a terme una actuació en directe durant una festa privada. Però el grup del nostre futur messies juantxi, no pot tirar endavant per manca de compromís musical dels seus amics. Llavors l'Ariel ja compondre temes propis, canta i toca la guitarra i es mou sempre entre diversos músics locals i desenvolupa diverses jam sessions amb ells. Les mítiques trobades a casa del pianista i baixista Dani Alveró, amb membres de Cafè París (Fito Luri, Pau Casasús, Gaspar Corts, Xavier Macaya, etc...), l'animaran a seguir a tirar endavant per a muntar el seu propi grup, però llavors es el boom del Rock Català i tots els músics que coneix per Reus i voltants, estan centrats en els seus projectes musicals a punt de triomfar i llavors, passen molt de tocar amb ell.

Durant aquell temps, el seu amic de joventut: l'Ignasi Basora li fa de mànager i l'anima a debutar en solitari com a "cantautor reusenc". Finalment l'Ariel s'estrenarà en públic com a cantautor local al Casal de Joves de l'Omnium Cultural de Reus, durant el gener del 1994. Amb el nom d'Ariel Santamaria "cantautor reusenc", durà a terme diverses actuacions musicals acompanyat per altres músics i amics seus com: Coia Llorca (cors, flauta dolça i percussions), Pere Vidal (guitarra acústica i elèctrica) i Gaspar Corts (bateria). Durant la primavera del 1994, desenvolupa diversos concerts a l'institut Compte de Rius de Tarragona (23 d'abril), la Palma de Reus (30 d'abril) durant un esdeveniment que es diu "Visquem en català" junt a les formacions locals: Oidà i Vintage. Pel mes de maig actuarà al Pub Pianos de Riudoms amb força aflluència de públic.

Pel gener del 1995, veient que lo de cantautor no acaba de tirar endavant perquè en el fons li agrada més el rock que la música folk, l'Ariel muntarà la banda de Rock Català: FLANGERS. Aquesta formació durarà fins el desembre del 1999, on passaran altres músics de Reus i Comarca. FLANGERS arribarà a publicar una maqueta durant el mes de setembre del 1998, gravada als estudis Tívoli del Vendrell amb en Jesús Rovira (Lax and Busto) com a tècnic de so. Durant aquells anys, gairebé centrat en aquesta banda, l'Ariel, amb la intenció de convertir-se en una veritable Rock Star reusenca (al estil Jim Morrison, Iggy Pop o Mick Jagger), comença a dur a terme un munt de performances diverses, de caire escatològic per a escandalitzar al públic assistent i per donar més fama al grup.

FLANGERS, que comença essent una banda de Rock Català de mitjans dels 90, acabarà practicant un so que serà una barreja de Rythm and Blues, Hard Rock i Punk dels 70. Amb uns directes força canyers durà a terme un centenar de concerts per Reus, diversos pobles del Baix Camp i la resta de la província de Tarragona (amb alguna escapada cap a terres barcelonines).

Durant aquells anys tan intensos amb FLANGERS, l'Ariel també col·laborarà com a cantant amb altres formacions musicals reusenques com SO-TERRANI (1994), SMOKE RINGS (1996), FRISCO

ARIEL SANTAMARIA

(1996-97), FAMILIA ARNOLDFINI (2006-2007).

Pel 1997, també tornarà a fer algun recital de cantautor en format acústic, però més passat de voltes (on tot just es fa dir Cantautor Kósmic), en companyia de l'Àngela Fernández (violoncel), amb la qual arriba a gravar una maqueta (mai publicada oficialment) als estudis dels Músics de Reus amb l'Àngel Santiago de tècnic de so durant l'estiu del 1997.

Durant la primavera del 1998, tenint diversos problemes musicals i personals amb els altres músics de FLANGERS, l'Ariel Santamaria decideix tornar al seu rol musical com a cantautor amb grup d'acompanyament, que anomenarà com "la Banda del Pere Mata", junt al seu amic Jordi Martínez (ex-cantant de Critería) al baix i cors i l'Agnès Montferrer als cors. Aquesta nova formació "Ariel Santamaria i la Banda del Pere Mata" debutarà al pub Eliogàval de Barcelona durant la nit del 30 d'abril del 1998, tenint gran èxit entre el públic assistent. De totes maneres l'Ariel decideix encara aguantar amb els FLANGERS un any i mig més, perquè llavors, tret dels problemes interns, la banda comença a funcionar a tot drap, fins i tot tenen una petita cleca de seguidors que els van a veure actuar allà on toquen.

Pel 1999, Ariel Santamaria i la Banda del Pere Mata, s'ampliarà amb Cristobal Luceno (ex-guitarrista de Critèria) a la guitarra elèctrica, Marta Paüls: violoncel, Xavier Macaya: violí, i Jordi Mallafré (ex-Critería) als teclats. Durant els seus directes també s'hi afegirà en Fito Luri (bateria), Mariel Vilella (cors) i Isidre Martí (flauta travessera i mandolina).

Durant aquells mesos on arriben a actuar per diversos llocs de Reus (Sarri, Palma i Barraques 99), el grup portarà a terme un espectacle totalment escatològic i passat de voltes per a provocar a les ments benpensants de llavors. Llavors arriben a projectar diapositives escandaloses i provocatives durant els seus directes, on fins i tot, participaran els actors de la companyia "Les dames del poble de les fulles que cauen" integrada pels germans Joan i Cori Alegre, duent a terme actuacions força juantxis en els seus directes.

Més endavant, durant el mes de gener del 2000, l'Ariel decidirà plegar de FLANGERS de manera definitiva i centrar-se amb el seu rol de "cantautor juantxi" (nom amb el qual es batejat pel seu col·lega Jordi Martínez, "Senyor Martínez"), duent a terme un rol més transgressor i artístic que qualsevol projecte musical anterior. De manera que a partir de llavors, després de la incorporació d'un bateria definitiu per la seva banda (en Jaimetal Skywalker), sols farà de cantautor i és centrarà definitivament en la formació d'Ariel Santamaria i la Banda del Pere Mata, més endavant Banda del Doctor Juantxi, on arribarà a publicar tres discs i diverses maquetes.

Durant els seus primers trenta anys de la seva vida, l'Ariel Santamaria també va ser membre i soci del Centre d'Excursionistes de Catalunya Mare de Déu del Montsant Verge del Cim, l'Omnium Cultural Baix Camp, del Club Natació Reus Ploms, del Reus Deportiu, Centre de Lectura, el GEPEC, AMCA, Despertaferro i altres entitats locals més de caire polític com el partit dels socialistes de Catalunya PSC de Reus (entre el 1984 i 1985 i uns quants mesos del 1991).

Per Sant Jordi del 2002, l'Ariel Santamaria i la Banda del Pere Mata publiquen el seu primer disc titulat: "Everybody's Juantxi" produït per en Jordi Martínez (baixista de la formació) a través de la Padrina Edicions de Reus, on participen els membres fixes del grup (Ariel, Jordi, Cristo, Angnès, Jordi Mallafrè, en Jaimetal), més les col·laboracions d'un munt de músics de Reus i voltants. Malgrat el gran èxit inicial d'aquest projecte musical, en Jaimetal plega del grup durant el gener

ARIEL SANTAMARIA

del 2002 i serà substituït per en Celestí Ferrater (ex-bateria de CIRCUS) de la Selva del Camp i serà membre definitiu de la formació des de llavors.

Durant el primer trimestre del 2003, en companyia d'amics seus i músics del grup, l'Ariel decideix presentar-se a les eleccions municipals de Reus i munta una formació política pròpia i força juantxi, anomenada CORI (Coordinadora reusenca independent), que es presentarà a les eleccions municipals d'aquell any 2003 amb força èxit polític i mediàtic.

Degut a la seva fama mediàtica de llavors, l'Ariel rebrà la oferta de col·laborar amb CANAL REUS TELEVISIÓ de manera esporàdica, participant com a músic i presentador d'una secció del programa el Magatzem d'Estiu anomenada: "L'Ariel i la seva motxilla carregada exploren la Costa Daurada" (durant tres temporades seguides: 2004,2005 i 2006).

Des de el 1999, també ha estat soci de Punt 6 ràdio (o Punt 6 Camp), duent a terme un programa anomenat "La cara B del Rock" que es va emetre cada setmana fins el juny del 2007 (quan ho va tenir que deixar per motius polítics). Actualment segueix fent dit programa a LANOVA ràdio que s'emet on-line. I si el voleu escoltar s'emet cada divendres de 9 a 10 de la nit, i és repeteix cada diumenge de 6 a 7, si no hi ha retransmissió esportiva.

L'any 2003, durant el mateix any de les eleccions municipals on va estrenar la seva carrera política, l'Ariel aprova unes oposicions de Correus i entra com a personal fixe eventual essent destinat a Tarragona capital.

L'any 2006, tot just recent publicat el seu segon disc "Vida i miracles de l'home viciós", coneix a una noia alemanya que es diu Katharina i que fa temps que viu per Reus. L'Ariel és casarà amb ella durant el dia 2 de setembre del 2006, a l'església de Sant Bertomeu del Masroig, dins d'una cerimònia religiosa oficiada pel mossèn roquer Pare Joni.

Després d'un concert en les Barraques de Reus (edició 2006), en Jordi Martínez (Sr Martínez) plegarà de la formació musical, per problemes musicals (i personals) amb l'Ariel i la resta del grup. Així doncs, en Xavier Cañisà, "Kanyi" serà el baixista substituït. Mantenint-se en la formació fins avui en dia.

L'any 2007, l'Ariel es torna a presentar d'alcaldable amb la CORI i entra com a regidor a dins de l'Ajuntament de Reus, creant-se un fenomen mediàtic totalment fora de sèrie i mai vist encara en una ciutat com Reus. Els seus anys fent de polític-xinxeta-municipal al estil juantxi, seran força intensos i conflictius amb l'equip de govern de llavors.

L'any 2010, l'Ariel es presentarà al Parlament Català amb la Carme de Mairena de numero 2 (traient gairebé set mil vots) i l'any següent, tornarà a ser alcaldable de la CORI, però aquest cop es quedarà fora per molt pocs vots.

Llavors torna a ingressar al cos de Correus, i se'n va a fer de carter per la localitat veïna de Salou.

L'any 2013, junt amb la Banda del Doctor Juantxi al complert (Cristo, Kanyi i Celestí) publicarà el seu tercer disc, "Políticament juantxi" basat en les seves vivències municipals i demés. Aquest disc serà totalment auto-publicat i produït per ell mateix i comptarà amb la col·laboració de diversos músics col·legues de la banda.

ARIEL SANTAMARIA

Durant aquests darrers anys l'Ariel, duent a terme la seva vessant d'escriptor, també ha publicat online un recull de contes undergrounds i escatològics titulats: "Mogudes i remogudes bucòlico-satíriques de la undergrounditat actual" (2007) i dues novel·les negres de fantasia reusenca: "El darrer Almogàver" (2011) i "Sang del Prim" (2014).

Actualment acaba de publicar unes memòries polítiques en format físic (Sant Jordi 2018), a través de la Banya edicions i prepara la gravació d'un nou disc que possiblement es publicarà pel 2019 o 2020.

ALTRES FORMACIONS MUSICALS ON HA PARTICIPAT L'ARIEL SANTAMARIA

Carpe-diem (1992).

Durant l'estiu de 1992. L'Ariel va dur a terme la seva primera actuació en públic en una festa retro "anys 60" de tercer de medicina, que es va dur al Mas de la família Pàmies-Aubí a la carretera de Cambrils. Llavors anava acompanyat del seu amic Guillem Pàmies que tocava el teclat. La formació no tenia nom oficial, però l'Ariel la va batejar com a: "Carpe-Diem" que era el nom que tenia pensat pel seu primer grup de música, que havia de dur a terme música pop a l'estil cantautor. Durant aquell mateix estiu amb en Guillem i el seu amic José Luis Lopez a la guitarra elèctrica, van gravar una maqueta casolana al seu apartament de Salou, amb el músic tarragoní Luis Lar com a tècnic de so. Aquesta maqueta constava de dos temes i es totalment inèdita.

Pel 1993, l'Ariel acompanyat per la Coia Larriba (cors), en José Luis Lopez (guitarra) i en Xavi Uroz (teclats), gravarà una segona maqueta als estudis Mab's videoproduccions de Reus, també totalment inèdita. La formació s'havia de seguir dient CARPE DIEM malgrat que no van fer cap altre concert en públic.

Ariel Santamaria cantautor reusenc (1994).

L'any 1994, el seu amic Ignasi Basora el convenç perquè debuti com a cantautor reusenc i que no es posi en cap altre embolic de formació musical. Llavors l'Ariel actua en públic fent servir el seu nom propi d'Ariel Santamaria, actuant al casal de Joves de l'Omnium cultural de Reus (22 de gener), a l'institut Compte de Rius (23 d'abril), a la Sala Polivalent de la Palma (30 d'abril) i al Piano's de Riudoms (5 de maig).

Durant aquests shows, l'Ariel ja tenia un grup d'acompanyament fixe integrat per amics i coneguts com: Coia la Riba (flauta i cors), Pere Vidal (guitarra acústica i elèctrica) i Gaspar Corts (bateria i percussions). Però aquesta formació fixe no va passar d'aquell estiu.

Cantant i líder de FLANGERS (1995-99).

Després de dur a terme uns quants concerts al Pianos (nadal del 1994) i Formes de Riudoms (gener 1995), on l'Ariel sols toca acompanyat per la bateria d'en Gaspar Corts, aquest el convenç per a muntar una banda de rock a l'estil Rolling Stones o Doors, amb versions i temes propis de l'Ariel

ARIEL SANTAMARIA

que s'havia d'anomenar "Apocalipsis Nou". Però finalment amb la incorporació d'Isaac Albesa com a guitarra solista, el nou grup fundat per l'Ariel i en Gaspar es fa dir FLANGERS, un nom tret d'un pedal de guitarra que fa servir l'Ariel i des de un bon principi començaran a tocar temes propis en català (la majoria compostats per l'Ariel) o a fer versions de grups de rock famosos. Malgrat que intenten ser quelcom més alternatius que els seus coetanis de Rock Català de llavors, FLANGERS també es va obrint camí entre el món de la música rock i derivats.

Més endavant FLANGERS seran les sigles de: "Flagel·lació-antropomòrfica-genuïnament-rítmica-selvàtica"

El grup amb canvis constants de membres, actua per la majoria de bars, locals, festes privades de masos, festes Majors, actes reivindicatius etc, de la majoria de pobles del Baix Camp, amb alguna escapada cap a la resta del Camp de Tarragona, Barcelona o Lleida.

FLANGERMANIA 1: (Març-juliol 1995). Serà la primera formació clàssica de FLANGERS, integrada per l'Ariel a la veu principal, harmònica i guitarra elèctrica rítmica. Isaac Albesa guitarra elèctrica solista i cors. Gaspar Corts a la bateria. El grup, en format trio, debuta en diversos locals riudomencs: com el CERAP, al Piano's, a les Piscines i al estadi municipal arran d'un míting d'Esquerra Republicana. El baixista Alfred Vidiella de Reus (i futur membre de Smoke Rings), els acompanyarà com a músic mercenari durant un parell de concerts.

FLANGERMANIA 2: (Agost 95-setembre 96). Després de que l'Isaac Albesa plega de la formació per motius laborals i perquè ha de fer la prestació social, l'Ariel col·locarà al seu amic David Gateu "Dubi" de Castellvell com a baixista fixe i aquest introduirà a l'Albert Méndez "Hippy de la Selva" com a guitarra solista. Aquesta formació aguantarà més o menys fins el setembre del 1996.

Llavors el grup es dona conèixer en diverses festes dutes a terme al local d'assaig i en festes de masos particulars de Reus i Riudoms. També tocarà a la festa major de Riudoms, la festa major de Castellvell del Camp, en un pub de Mora la Nova, el festival Karkamal de Reus i al festival de la Mísera Corda de l'any 1996.

FLANGERMANIA 3: (Octubre 96-juny 97). Ariel, Hippy i Dubbi, més l'Emili Crusat a la bateria. Després de plegar en Gaspar per motius laborals i perquè munta el mític pub A SAC de Riudoms, l'Emili Crusat de l'Argentera entra com a nou bateria pel grup (molt més canyer i contundent que el seu predecessor). Llavors el grup seguirà tocant en diverses festes de masos particulars, al casal de l'Argentera, a la festa del Tinglado de Tarragona, al càmping Guaravayà de Montral i al festival SOS Racisme de Barcelona, celebrat pel maig del 1997. Durant la Setmana Santa del 1997, el grup grava la seva primera maqueta amb 4 temes, mai publicada oficialment, al local d'assaig dels Penjats de Tarragona, amb en Jordi Valls com a tècnic de so. Finalment, després d'un concert multitudinari celebrat al festival SOS Racisme de Barcelona (al moll de la fusta), l'Albert i en David, decideixen abandonar la banda, perquè volen dur a terme altres projectes musicals.

FLANGERMANIA 4: (Juliol 97-desembre 98). Ariel, Emili, més Toni Llorc a guitarra solista i Lluís Crusat (germà de l'Emili) al baix. El so del grup canvia dràsticament amb la incorporació d'un amic de l'Ariel, Toni Llorc (guitarrista de Frisco) i en Lluís Crusat, germà de l'Emiliu al baix. Duent a terme un so més agressiu i canyer, que flirteja entre el hard-rock, el punk i el rythm and blues. Llavors la banda funciona a tope, gaudint de la seva millor etapa i comença a triomfar pel panorama local i comarcal, mentre l'Ariel (per a fer-se famós de debò) decideix a embolicar-la de

ARIEL SANTAMARIA

debò durant els seus concerts: despullant-se a dalt de l'escenari i llençant farina, llet i espaguetis al públic assistent durant les escenificacions de les seves cançons. El grup toca a Balaguer, Morell, al Xarrup de Reus (infinatat de vegades), al Sarri, al Refugi, al Formes de Riudoms, Festa Major de Riudecanyes, Duesaigües, al casal de l'Argentera (també infinatat de vegades), al festival Kunst and Revolution (diverses edicions), al passeig de les Palmeres de Tarragona, Casal Riudecols i molts llocs més. Llavors graven i publiquen la seva primera i única maqueta oficial, titulada simplement: "La maqueta", als estudis Tívoli del Vendrell, amb en Jesús Rovira (Lax and Busto) com a tècnic de so i el propi Ariel com a productor i compositor de totes les cançons, tret de la versió de "Sympathy for the devil" (Rolling Stones) adaptada al català. La maqueta de FLANGERS, es publica pel setembre del 1998, amb força èxit de ventes.

FLANGERMANIA 5: (Gener 99-desembre 99). Ariel, Emili, Lluís i Jaime de los Ríos "Chilly Willy" a la guitarra solista. Degut a la marxa sobtada d'en Toni Llorc (Toni Dimoni), perquè es vol centrar en FRISCO (la seva altra banda de rock) i començar una carrera universitària a Lleida, el grup obté els serveis d'en Jaime de los Ríos "Chilly Willy" (un antic conegut de l'Ariel) com a guitarra solista. Durant aquell mateix any, FLANGERS, actuen al pub Zapping de Valls, en un míting d'ICV a Reus, al concurs Meta-músiques (edició 1999) on queden tercers, al casal de l'Aleixar, al pub Bobe de Reus, a la festa Major de Pratdip, a la festa Major de Riudecanyes i uns quants llocs més, com el NO-CONCERT del Festival de la Mísera-corda del 1999, on la formació té una picabaralla amb l'organització (on hi ha gent de l'AMCA i membres de Critería, que llavors també toquen amb la Banda del Pere Mata), que els impedeix actuar perquè arriben una hora tard a l'escenari, allò es degut perquè els FLANGERS no estan d'acord amb l'ordre dels grups participants: Flangers, Torazines, Critería i Brainworm. Allò provoca un petit escàndol a nivell musical dins de Reus, però que també serà força mediàtic, perquè els veritables protagonistes són l'Ariel (cantant de FLANGERS) i en Jordi Martínez (cantant de CRITERIA), que llavors també col·labora amb l'Ariel tocant el baix amb la Banda del Pere Mata.

Per aquest motiu, el nostre messies juantxi aparcarà el seu projecte de cantautor polèmic durant uns mesos, fins que s'aclareixi el problema.

Després d'actuar al pub Zapping de Valls pel dia 18 de desembre 1999, l'Ariel decideix plegar de FLANGERS, per diferències personals i musicals amb els altres membres de la formació. I després de fer les paus amb en Jordi Martínez "Senyor Martínez", decideix iniciar el segle XXI, centrant-se en la seva carrera en solitari com a cantautor juantxi junt a la Banda del Pere Mata. La resta ja és història.

Cantant de Smoke Rings (1996).

La crisalida de la "Padrina Orquestra", fitxa a l'Ariel com a cantant d'aquesta formació integrada per grans músics reusencs, com l'Albert Galcerà (teclats), Pepo Busquets (bateria) i Alfred Vidiella (baix). Més endavant s'incorporarà en Marc Besora com a saxofonista, un guitarra solista que es cunyat de l'Albert Galcerà i un trompetista. La formació anomenada SMOKE RINGS amb l'Ariel com a cantant, actuarà a la festa de final de curs de l'escola d'arts i oficis de Reus, al pub Amnèsia de Reus, a les Piscines de Riudoms i en la festa d'un casament del club nàutic de Salou. Durant aquell estiu aconsegueixen gravar una maqueta casolana amb un quatre pistes de casset que només serveix per buscar concerts. Malgrat que el grup fa versions de soul i temes dels Doors com "Break

ARIEL SANTAMARIA

on through” i “Light my fire”, l’Ariel els abandona perquè es vol centrar sols amb FLANGERS, on s’hi sent artísticament més realitzat. Dos anys més tard, els SMOKE RINGS amb la Laia Masdeu com a cantant es convertiran amb l’Orquestra la Padrina, amb el Kanyi, en David Rincón i en Fito Luri.

Cantant eventual de Frisco (1996-98).

Des de l’any 1996 i arran d’un munt de ferres al bar Xarrups de Reus, l’Ariel entra en contacte amb aquesta banda mítica reusenca de música psicodèlica que fan versions de rock de bandes dels anys 60 i 70, llavors aquesta banda està integrada per amics i coneguts seus com en Toni Llord (guitarra), Xavier Cañisà Kanyi (baix), Blai Mesa (guitarra), David Sánchez “toru” (bateria), en Manu (teclat), David Sales (veu), Narcís (bateria), Jaume Llord (teclat). Malgrat que el grup sona força bé, mai tenen un cantant estable per assajar i l’Ariel s’ofereix voluntari per cantar amb ells mentre busquen un frontman fixe. Llavors també hi participen com a cantants l’Agnès Montferrer i en Jordi Martínez cantant de Critería (ahora o per separat), fins que l’any 1998 agafen a en David Sales com a cantant definitiu i a la Mariel Vilella com col·laboradora.

Cantautor Còsmic (1997).

L’any 1997, l’Ariel decideix tornar a fer de cantautor folk una mica més passat de voltes que durant la seva etapa anterior a FLANGERS. Llavors comença a tocar en solitari amb la guitarra acústica i l’armònica penjada al coll i es fa acompanyar per l’Àngela Fernández al violoncel. Durant aquell any i de tant en tant, també l’acompanyaran músics de Reus com en Dani Alveró (teclats i baix) i per Xavier Macaya (violí). Durant el mes de juliol de 1997, grava una maqueta amb l’Àngela Fernández al violoncel que mai va veure la llum i que s’hauria de titular: “Ariel Remains the same”, en un estudi portàtil del Músic’s de Reus, amb l’Angel Santiago com a tècnic de sò.

Llavors l’Ariel aconsegueix actuar en un munt de pubs i bars de la geografia reusenca amb notable èxit com: el Xarrup, el Campus, el Breda, el Morgana i el Sarri. A més de tocar també diverses vegades al Refugi-càmping Guaravayà de Montral. L’any següent, l’Ariel decideix tenir un grup estable per acompanyar-lo i fundarà “la Banda del Pere Mata” amb els seus amics Jordi Martínez i Agnès Montferrer.

Cantant de la Família Arnoldfini (2006-2007).

L’any 2005 els antics FRISCO es separen després de publicar el seu primer disc i es converteixen en aquesta nova formació, on hi haurà en Toni Llord (guitarra), Xavier Canysà (baix), Narcís (bateria), Marcus Packard (saxo i veus) i Jaume Llord (teclats) i Merche Broto (veu solista). Llavors tornen a fitxar a l’Ariel perquè canti alguna cosa en directe i per fer concerts en substitució de la cantant principal quan es troba absent de Reus. Aquesta formació actuaran a la Palma de Reus, al casal de Riudecols, a les Festes de Colldejou, a la Festa major del Morell i en diversos llocs del Camp de Tarragona.

ARIEL SANTAMARIA

ARIEL SANTAMARIA COM A ESCRIPTOR

A banda de les novel·les i assaigs anomenats més a munt, l'Ariel porta escrivint novel·les de fantasia des de la edat de nou anys. Primer va començar amb un relat de pirates que no va acabar mai però que ocupa unes 70 pàgines de llibreta mida quartilla escrites a mà.

Durant la seva adolescència, també va escriure una novel·la de fantasia heroica ambientada en la època dels vikings, que vol culminar un any d'aquests (ja en porta 500 pàgines).

Més endavant als anys 80 i 90, l'Ariel també va fer dues versions novel·lades dels seus curtmetratges posteriors: "La pell d'Uldrà" i "Senders Perduts", que s'haurien de polir una mica abans de publicar-se.

Pel 1993, l'Ariel va iniciar una nova saga de fantasia heroica al estil "Joc de Trons" o "Senyor dels Anells", que encara no està acabada i que podria tenir més de dues mil pàgines. Quan l'acabi ja ho sabreu, però el títol encara no és pot dir.

Finalment, l'Ariel ha acabat publicat el seu recull de relats curts juantxis i costumistes, barrejats amb records personals, titulat: "Mogudes i remogudes bucòliques i satíriques de la undergrounditat local transcrits per un juantxi irrevent" auto-publicat en aquesta web pel 2007. I dues novel·les negres de fantasia reusenca, "El Darrer Almogàver" on s'inicien les aventures d'un mític assassí a sou reusenc: en Jofre Vinaixa (auto publicat on-line, 2011) i la segona part titulada "Sang del Prim (auto-publicat on-line, 2014). Tots tres es poden llegir i descarregar a través d'aquesta web. Possiblement un any d'aquests, sortirà a la llum la tercera part d'aquesta trilogia tan interessant.

Pel dia de Sant Jordi del 2018, l'Ariel ha publicat el seu primer llibre en format físic, que es tracta d'unes "Memòries polítiques" (la Banya Edicions), un volum que no deixarà indiferent a ningú, i on s'explica en primera persona les seves vivències personals com a regidor de la CORI a dins de l'ajuntament de Reus. També podria ser una mena de tractat filosòfic de com muntar un partit juantxi en un lloc com Reus, i del que et trobaràs pel camí, es clar.

ALTRES ACTIVITATS I COL·LABORACIONS

A més de fer el "juantxi" amb la música, gairebé durant els vint darrers vint i cinc anys de la seva vida, l'Ariel també ha realitzat diverses activitats paral·leles socioculturals i d'àmbit polític.

Programes de televisió local a Reus.

Entre l'any 1988 i 1991, l'Ariel va fundar i participar en la Marenostrom TV de Reus amb uns antics companys d'institut (Xavier Pastor i Pedro Molina). Aquella emissora "pirata" que emetia i feia els programes en un pis de la plaça del Prim va ser la primera televisió estable que va tenir el nostre municipi de Reus. Llavors l'Ariel feia de càmera, veu en off, presentava les notícies, dirigia programes com el Plaça Mercadal i va realitzar uns quants reportatges sobre la ciutat: com aquella mítica filmació sobre la historia del Campanar de Reus. En aquesta televisió local i tan RTV, hi van passar altres reusencs-ques, amb inquietuds artístiques com en Rocco Steinhauser

ARIEL SANTAMARIA

(actual presentador i col·laborador de programes de televisió d'àmbit nacional), en Miquel Àngel Fernández (actor i director de teatre), la Júlia de Porras (dissenyadora gràfica, que va estar un munt de temps treballant pel Terrat), la Eli Pagès (una gran presentadora de llavors), la Pilar Domènech (realitzadora de televisió), en Salvador Arderiu (actual muntador de TV3), un jove David Peña (advocat de l'Ariel i de la CORI) i en Joan Ramon Clariana (realitzador de televisió) entre altres.

Uns quants anys més tard, a Canal Reus Televisió, l'Ariel va col·laborar en una secció del Magatzem d'estiu, anomenat també l'illa dels Pingüins, on sortia vestit d'Elvis promocionant diversos indrets de la costa Daurada i cantant també cançons del Rei del Rock, amb la lletra adaptada a la temàtica de la seva secció que es va emetre durant els estius del 2004 al 2006, titulada: "L'Ariel i la seva motxilla carregada, exploren qualsevol lloc de la Costa Daurada"(2004), "El Rei del Rock i el seu cotxe groc, exploren qualsevol lloc" (2005), "L'Ariel Santamaria fa el guiri cada dia" (2006). Aquest programa farcit d'entrevistes, reportatges i cançonetes de l'Ariel, estava realitzat pels periodistes Jordi Pallarès i Victor Torrija.

Realitzador de curtmetratges i altres arts escèniques.

Mentre estava a dins de la Marenostrom televisió, l'Ariel va dirigir i fer el guió de tres curtmetratges que només un d'ells va veure la llum:

La pell d'Uldrà (1989): Es un curtmetratge gravat i muntat als estudis de la Marenostrom, però que encara no ha vist la llum de manera pública. Protagonitzat per l'Esther Baiget, l'Alex Durà i en Santi Nogués. Aquí també sortien amics i coneguts de l'Ariel fent d'extres, fins i tot ell mateix feia de policia investigador. La pell d'Uldrà, era un film de ciència ficció ambientat a Reus, on una estudiant del institut Gaudí te problemes familiars amb els seus pares que no la deixen mai sortir sola de nit. La noia no s'adona fins al final del curt, que es una alienígena en forma humana (com els seus pares, es clar) procedent del planeta Uldrà, i que es troba en la terra en procés de experimentació per a nous assentaments extraterrestres. Aquest argument estava basat en un relat curt (totalment inèdit) que l'Ariel va escriure quan estudiava COU. La gràcia d'aquest film és que està rodat per diversos indrets de Reus i es veu tal com era la ciutat a finals dels anys 80. Però el millor de tot plegat es que hi ha una escena d'una festa d'aniversari rodada en un mas de la Pineda i surten tocant fent playback la mítica formació reusenca "Odisea Musical" OM, amb un Fito Luri de 17 anys cantant i acompanyat per altres membres del grup com en Dani Alveró i en Pau Casasús.

Senders Perduts (1989-90): Es un curtmetratge que es va arribar a gravar de manera íntegra però encara no està muntat. L'Ariel encara conserva els seus originals, potser algun dia es podrà finalitzar d'una manera o altra. Aquest curt que va sobre el segrest d'una noia de casa bona per part d'una banda de facinerosos, estava protagonitzat per l'estudiant d'història (i amiga de l'Ariel) Marta Alonso, en Xavi Rollo, José Paredes, fins i tot per l'Ariel Santamaria, que feia el paper de dolent de la pel·lícula. Aquest curt, es va rodar en la vila de la Mussara, pels boscos de Prades, la Cartoixa d'Escaladei i a Salou capital.

ARIEL SANTAMARIA

Triumvirat (1991). Va ser un altre curtmetratge gravat però sense muntar. On hi participaven actors de Reus força coneguts de llavors com en Jordi Valls i la Marta Zaragoza. També hi van col·laborar membres de la televisió Marenostrium de llavors, fent papers secundaris com en Miquel Àngel Fernández, Júlia de Porrás, la Rocio Lorenzo, en Joan Ramon Clariana, fins i tot coneguts de l'Ariel com en Dani Alveró i en Josep Maria Castellví. Aquest curt rodat en clau de tele comèdia, versava vers la relació tibant i conflictiva de dos noies i un noi convivint en un pis d'estudiants ubicat al barri del Carme de Reus. Al final, tots tres organitzen una festa i la cosa s'embolica de debò. Aquest curt, va ser rodat en català i en castellà alhora, per a vendre-ho a cadenes de televisió nacionals. Però malauradament mai es va acabar de muntar i acabar del tot.

Altres projectes cinematogràfics i teatrals.

Més endavant l'Ariel també ha realitzat una infinitat de curtmetratges "juantxis-frikis" com "Jo tinc un forn de micro honas Balay" o "Els lavabos d'Ulldecona no tenen cisterna", publicat al DVD del disc de l'Ariel: "Vida i Miracles de l'home viciós" (Edicions Singulares 2005) i també ha participat com actor o figurant (interpretant-se ell mateix) en un videoclip de Whiskyns: la cançó "Balla" del disc "Souvenirs" (Discmedi 2005) o com actor en un curtmetratge "Tres acordes" (2006), on l'Ariel surt interpretant la cançó "El blues de la vaselina" a l'escenari de la sala la Vaqueria de Tarragona.

Finalment, també podríem senyalar que el seu histrionisme escènic, l'ha portat a col·laborar amb diversos espectacles teatrals del TEBAC (de Reus): com la escenificació del "Rocky horror picture show al cinema Palace" (2005), o fent el paper de Doctor Pere Mata, durant el festival de Misericòrdings pel carrer l'any 2005.

Locutor de ràdio

En la seva faceta de locutor de ràdio (un dels grans somnis de la seva adolescència), l'han portat a realitzar i dirigir el programa: "LA CARA B DEL ROCK" de una hora de duració, el qual es va emetre de manera ininterrompuda entre el mes de desembre de 1999 i el mes de juny del 2007 a través de Punt 6 Ràdio (o Punt 6 Camp). En aquest espai radiofònic, l'Ariel realitzava programes monogràfics sobre formacions de rock de tots els estils, totes les èpoques i tots els idiomes...

Actualment torna a desenvolupar el seu programa a LANOVA ràdio, emetent-se per internet.

Ariel historiador.

El nostre cantautor juantxi, llicenciat en geografia i història, també es un gran aficionat a la història de Reus i ha publicat diversos articles vers els seus monuments i patrimoni artístic, en diverses publicacions locals, com el butlletí del gremi de la construcció del Baix Camp (entre els anys 1992-94).

ARIEL SANTAMARIA

L'any 1991, el butlletí de museus "Institut Camón Aznar" (1990), va publicar-li un article a mitges amb la seva professora Anna Àvila, vers un treball de final de curs que havia fet a cinquè d'història, que investigava la veritable l'autoria de les pintures del retaule de la Prioral de Sant Pere que encara es conserven al Museu Comarcal de Reus.

L'Ariel també es un gran coneixedor d'anècdotes i llegendes urbanes juantxis de la nostra ciutat, per aquest motiu ha participat en diverses tertúlies i programes de ràdio parlant d'aquests temes i també ha dut una conferència al centre de Lectura sobre la història del juantxisme a Reus, junt al col·leccionista i articulista Antoni Zaragoza (abril del 2004).

Dibuixant de còmics.

Durant molt de temps l'Ariel també ha sigut un gran aficionat a dibuixar còmics propis (activitat que ha deixat enrere des de fa molt de temps) que un dia o altre espera publicar encara que sigui per internet. Un dels millors que té, versa sobre el semidéu Hèrcules, buscant les pomes del jardí de les Hesperides (dibuixat al 1987). Durant la seva adolescència en va fer un altre de ciència ficció titulat "Black Hunter". Una barreja dels films de Mad Max i Blade Runner en clau totalment futurista. Sí algun dia els veieu penjats per la xarxa, no us els perdeu.